

Kraj pochodzenia: Tybet

Klasyfikacja FCI: Grupa IX Sekcja 5

Wzorzec FCI nr: 227

Wielkość: Mała

Wysokość w kłębie: Pies 28 cm; suka 25,4 cm

Waga: Pies 6 - 8 kg; suka 6 - 7 kg

Szata: Włos okrywowy długi, ciężki, prosty, twardy. Umiarkowany podszerstek. Ważne, aby włos nie przeszkadzał w ruchu psa.

Maść: Złota, piaskowa, miodowa, ciemnoszara, łupkowa, dymna, łaciata, czarna, biała lub brązowawa. Wszystkie powyższe umaszczenia są jednakowo prawidłowe.

Długość życia: 14 - 15 lat

Przez wieki **lhasa apso** uznawano za rzadki i cenny skarb Tybetu. Pieski te otaczano czcią i szacunkiem. Powszechnie wierzono, że przynoszą szczęście. Jednocześnie lhasa apso miały być kolejnym wcieleniem zmarłych mnichów. Dawniej przebywały wyłącznie w świątyniach buddyjskich i w rękach arystokracji. Nie można było ich sprzedać ani kupić. Mogły być jedynie przekazane jako dar w dowód uznania i wdzięczności. Obecnie ta niezwykła rasa zdobyła serca miłośników psów na całym świecie.

Historia i pochodzenie rasy Lhasa apso

Lhasa apso to bardzo stara tybetańska rasa, której początki sięgają czasów starożytnych. Jak wskazuje nazwa, historia jej pochodzenia związana jest z miastem Lhasa, które położone jest w górach Tybetu. Z uwagi na to, że ich naturalnym środowiskiem występowania były górskie rejony, psy te miały grubą, dwuwarstwową okrywą włosową, której zadaniem była ochrona przed niskimi temperaturami.

Głównym zadaniem lhasa apso było towarzyszenie ludziom, a czasem ostrzeżenie przed niebezpieczeństwem. W przeszłości służyły jako psy stróżujące i alarmujące. W klasztorach psy w typie lhasa apso przebywały zazwyczaj z dużymi, groźnymi mastifami. Jako bardziej czujne miały za zadanie sygnalizować zagrożenie, by większe psy mogły przygotować się do obrony ludzi i ich dobytku.

W Europie historia lhasa apso rozpoczyna się dość późno. Pierwsze osobniki zostały sprowadzone na tereny Wielkiej Brytanii w II poł. XX w. Początkowo mylono je z innymi długowłosymi psami z Dalekiego Wschodu. Do dzisiaj lhasa apso często opisywane są wraz z shih tzu czy terierami tybetańskimi, przy czym z shih tzu są bardzo często mylone, również przez kynologów. Kolejne lhasa apso zostały sprowadzone przez pułkownika Bailey'a w 1928 r. W 1933 r. powstał klub rasy, a rok później została ona uznana przez Kennel Club i od tego momentu można mówić o planowej hodowli tych psów na obszarach Wielkiej Brytanii. Przy czym warto zaznaczyć, że to właśnie w Wielkiej Brytanii nadano im nazwę „lhasa apso”.

W Stanach Zjednoczonych pierwsze lhasa apso pojawiły się w 1933 r. Były one darem od XIII Dalajlamy dla pana Cuttinga z New Jersey. W krótkim czasie importowano kolejne osobniki z Indii i Nepalu. W 1935 r. rasa została uznana przez American Kennel Club (AKC). Szybko zyskała popularność i obecnie jest tam jedną z najczęściej reprezentowanych ras tybetańskich.

W Polsce lhasa apso jest rasą rzadką i stosunkowo mało znaną. Pierwsze osobniki dotarły do naszego kraju na początku lat 80. XX.

Lhasa apso - charakter i użytkowość

Lhasa apso to rasa pełna wdzięku i elegancji, obecnie hodowana w celach reprezentacyjnych. Cechuje ją zrównoważony charakter i duży temperament oraz łagodne usposobienie. Lhasa apso jest wesoły i ciekawy. Bardzo inteligentny. Odznacza się dużą spostrzegawczością i samodzielnością. Szybko się uczy, ale bywa uparty, odważny i pewny siebie. W domu spokojny i niehałaśliwy, jednak kiedy trzeba - czujny, szczeka na alarm. Towarzyski i przyjazny w stosunku do ludzi, a także zwierząt. Wobec obcych bywa nieufny, wykazuje dystans, ale nie przejawia agresji.

Wymaga stałego kontaktu z człowiekiem. Mocno przywiązuje się do opiekuna, źle znosi samotność i brak uwagi. Nie poleca się go rodzinom z małymi dziećmi, za to doskonale sprawdza się jako towarzysz starszych dzieci. Lhasa apso jest wspaniałym psem do towarzystwa. Z łatwością dostosowuje się do nowych warunków. Może być utrzymywany w domu z ogrodem i w mieszkaniu. Ważne, aby pies miał zapewnioną odpowiednią dawkę ruchu.

Problemy zdrowotne Lhasa apso

Lhasa apso to rasa długowieczna. Średnia długość życia tych psów wynosi 15 lat, lecz zdarza się, że osobniki dożywają 18 lat. Z uwagi na fakt, że lhasa apso nie cieszy się tak dużą popularnością, jak chociażby mniejszy od niego shih tzu, rasa jest stosunkowo zdrowa i odporna. Jednak istnieją choroby, do których może mieć większe skłonności.

Podobnie jak w przypadku innych ras lhasa apso narażone są na choroby dziedziczne, tj.:

- zwichnięcie rzepki,
- dysplazje stawów biodrowych i łokciowych,
- choroba Legga-Calvégo-Perthesa,
- dysplazja nerek,
- postępujący zanik siatkówki (PRA),
- niedobór IX czynnika krzepnięcia (hemofilia typu B).

Zdecydowanie słabą stroną rasy są oczy. Lhasa apso jako pies o brachycefalicznej budowie czaszki ma skrócone przewody nosowo-łzowe, a gałki oczne uwypuklone do przodu. Sprzyja to infekcjom spojówek, a także zatykaniu się przewodów nosowo-łzowych. Schorzeniem o nieco innym podłożu, ale również dotyczącym oka i powodującym jego podrażnienie, jest suche zapalenie spojówki i rogówki (KCS). Ponadto sporadycznie mogą się przytrafić: dwurzędowość rzęs, zaćma, dystrofia rogówki, entropium, wypadnięcie gruczołu trzeciej powieki, jaskra pierwotna, dysplazja siatkówki.

Lhasa apso wykazuje szczególne predyspozycje do zespołu oddechowego psów krótkoczaszkowych, który stanowi przyczynę bezdechu podczas snu.

Według informacji zawartych w literaturze [1] lhasa apso ma również skłonności do takich chorób jak:

- niedoczynność tarczycy,
- kamica moczowa,
- choroba krążków międzykręgowych,
- zespolenie wrotno-układowe,
- zapalenie gruczołów łojowych,
- alergiczne zapalenie skóry.

Przedstawiciele tej rasy są odporni na niesprzyjające warunki atmosferyczne. Nie przeszkadzają im upały, ale nie należy zapomnieć o zacienionym miejscu do odpoczynku i

stałym dostępem do wody.

Specyfika żywienia rasy

Lhasa apso należy oczywiście żywić racjonalnie. Jak wiadomo, każda rasa z uwagi na pochodzenie i uwarunkowania genetyczne ma swój własny, unikalny zestaw wymagań żywieniowych. Lhasa apso, niezależnie od wieku, potrzebuje diety o stosunkowo wysokiej zawartości tłuszczu zwierzęcego. Dawniej w jego diecie najprawdopodobniej znajdowało się mięso takich zwierząt jak: koza górską, osioł, niedźwiedź i lama, a więc o unikalnym składzie aminokwasowym w porównaniu do mięs najczęściej stosowanych w komercyjnych karmach. Z kolei główne źródła białka pochodzenia roślinnego stanowiły jęczmień i ryż, ziarna o wysokiej zawartości błonnika oraz węglowodanów.

Według informacji zawartych w literaturze [3] najlepiej podawać mu wysokiej jakości, pełnowartościowe karmy, w których składzie znajdują się drób i ryby. Nie zaleca się wołowiny, kukurydzy, pulpy buraczanej i ziemniaków. O zdrowej i prawidłowo zbilansowanej diecie lhasa apso najlepiej świadczą zarówno wygląd, jak i zachowanie psa.

Pielęgnacja

Lhasa apso ma dwuwarstwową strukturę szaty. Warstwę zewnętrzną tworzy długi, ciężki,

prosty i twardy włos okrywowy, natomiast wewnętrzną umiarkowany podszerstek.

Długa szata wymaga systematycznej pielęgnacji: szczotkowania, trymowania, strzyżenia, a także częstych kąpiei. Do codziennej pielęgnacji przyda się: metalowy grzebień o szerokim i wąskim rozstawie zębów, drucziana szczotka o długich igłach bez kulek, a także szczotka z naturalnego włosia dzika.

Psa tej rasy kąpie się w miarę potrzeb – średnio raz na dwa tygodnie szamponem dla psów długowłosych. Przed kąpielą należy dokładnie rozczesać włos. Po kąpiei najlepiej nałożyć balsam, który pomoże w dokładnym rozczesaniu szaty, odżywi ją i zapobiegnie powstawaniu kołtunów. Z uwagi na to, że sierść lhasa apso ma tendencję do filcowania, trzeba ją codziennie szczotkować, zawsze po wcześniejszym spryskaniu odżywką. Najlepiej unikać preparatów zmiękczających włos.

Włos na łapkach przycina się co miesiąc – półtora. Jeśli właściciel nie ma czasu i cierpliwości rozczesywać długiej szaty psa, można ostrzyć lhasa apso na sportowo. Pies może nie będzie wyglądał tak elegancko i dostojnie, ale za to schludnie i nie straci nic ze swojego uroku.

Piśmiennictwo:

1. Bell J., Cavanagh K.E., Tilley L.P, Smith F.W.: *Rasy psów i kotów. Przewodnik weterynaryjny*. Galaktyka, Łódź 2013.
2. Cunliffe J.: *Lhasa Apso. A comprehensive owner's guide book to owning and caring for your dog*. Kennel Club Books, Freehold USA 1999.
3. Cusick W.D.: *Canine Nutrition & Choosing the Best Food for Your Breed of Dog*. Adele Publications Inc., USA 1990.
4. Fournier A.: *Ilustrowana encyklopedia psów rasowych*. Grupa Wydawnicza PWN, Warszawa 2012.
5. Gough A., Thomas A.: *Predyspozycje rasowe do chorób u psów i kotów*. Wydawnictwo SIMA WLW, Warszawa 2006.
6. Krämer E.M.: *Rasy psów*. Oficyna Wydawnicza MULTICO, Warszawa 1998.
7. McCarty D.: *Lhasa Apsos*. T.F.H. Publication Inc, Neptune City USA 2002.

8. Monkiewicz J., Wajdzik J.: *Kynologia. Wiedza o psie*. Wydawnictwo Uniwersytetu Przyrodniczego, Wrocław 2007.
9. Taylor D.: *Księga psów*. Świat Książki, Warszawa 1995.
10. Vanderlip S., Wehrmann S.: *Lhasa Apsos (Complete Pet Owner's Manual)*. Barron's, New York 2002.
11. Verplank M.: *Notes from the grooming table*. Animus, Inc., USA 2004.
12. www.zkwp.pl.

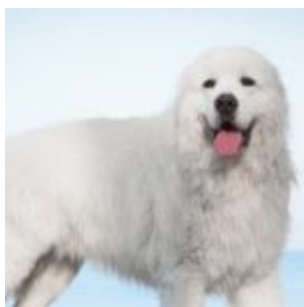
Autor:

mgr inż. Anna Malwina Stojak

Zdjęcie:

Z zasobów redakcji

Promowane

- [Polski owczarek podhalański - symbol Podhala i góralskiego folkloru](#)

- [Dandie dinmont terrier - rasa o specyficznej urodzie](#)

- [Shar pei - „piaszczysta skóra”](#)

- [Nowo wybudowana Przychodnia Weterynaryjna poszukuje Lekarza Weterynarii](#)

- [Pierwsza wizyta u weterynarza powinna mieć charakter zapoznawczy](#)